

LBRIS

We know
books

J. M. MIRO
MONȘTRI
OBÎȘNUIȚI

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZOLLO

ARMADA

LBRIS

We know
books

ARĂTAREA DE PE SCARA
DIN PIATRĂ

1874

1. COPIII PIERDUȚI

Întâia oară când Eliza Grey a dat cu ochii de prunc a fost la amurg, într-un vagon ce se mișca agale, pe o porțiune bătută de ploaie a rutei situate la patru kilometri opt sute vest de Bury St. Edmunds, în Suffolk, Anglia. Avea șaisprezece ani, era nepregătită în ale școlii și ale vieții, cu ochi negri precum cerul ploios, flămândă din pricină că nu mâncase de vreo două nopți. N-avea nici palton, nici pălărie, căci fugise în beznă, fără să se gândească încotro s-o apuce sau ce să facă mai departe. Încă avea urmele degetelor șefului ei pe gât, iar coastele-i erau vinete de la bocancii acestuia. În burtă-i creștea pruncul lui, dar ea încă nu știa asta. Îl lăsase zăcând mort în cămașa de noapte, cu o agrafă înfiptă în ochi.

De-atunci era tot pe fugă. Când a ieșit împleticindu-se dintre copaci și a aruncat o privire peste câmpul întunecat, spre marfarul care se apropia, a crezut că nu avea să reușească. Dar cumva a reușit să se cațăre peste gard, să traverseze câmpul îmbibat cu apă, cu ploaia izbind-o dintr-o parte. Apoi noroiul greu și lipicios de la terasament i-a murdărit rochia când a căzut, a alunecat pe spate și s-a chinuit să înainteze din nou, cu disperare.

Atunci a auzit câinii. A văzut călăreții apărând dintre copaci, siluete înveșmântate în întuneric, una după alta, în șir indian, în spatele gardului, iar câinii negri, lăsați slobozi, lătrau și se năpusteau în față. A văzut oamenii îndemnându-și caii la galop, iar când s-a prins de mânerul vagonului și s-a smucit în sus cu ultimele puteri, a auzit detunătura unei puști și a observat o scânteie trecându-i pe lângă față și pricinuindu-i usturimi. S-a întors și l-a zărit pe călărețul cu joben, pe tatăl mortului, cumplit la vedere. Stătea în scara șeii, cu pușca ridicată pentru a ținti,

și ea s-a rostogolit cu disperare în paie și a zăcut în beznă, gâfâind, în timp ce trenul prindea viteză.

Pesemne că adormise. Când și-a venit în fire, părul îi era lipit de cap și răsfirat pe gât, podeaua vagonului se zdruncina și pocnea sub ea, iar ploaia pătrundea prin ușa deschisă. Zărea cu coada ochiului peretii ticsiți de cutii prinse în chingi, cu etichete Greene King¹, și un palet din lemn răsturnat în paie.

Mai era ceva, un soi de lumină lăsată să ardă chiar în spatele ei, pală, de-un albastru puternic precum cel al unui fulger, dar când a ieșit, târându-se, a văzut că nu era deloc o lumină. Era un prunc, un băiețel, care lucea în paie.

Avea să țină minte clipa aceea toată viața ei. Cum lucea fetișoara bebelușului, într-un albastru translucid, de parcă i-ar fi ars un felinar pe piele. Vinișoarele ce-alcătuiau o hartă pe obrazii, brațele și gâtul lui. S-a târât mai aproape.

Lângă bebeluș zăcea moartă maică-sa, o femeie cu părul negru.

Ce altceva e stăpân pe-o viață dacă nu norocul?

Eliza a privit strălucirea micuței făpturi pâlind ușor și dispărând cu totul. În clipa aceea, trecutul și viitorul ei i s-au întins în față ca o singură linie neîntreruptă. S-a lăsat pe coate și pe genunchi în paie, legănându-se odată cu vagonul, simțindu-și bătăile inimii încetinind, și aproape că i-a venit să creadă că visase acea strălucire albastră, mai că i-a venit să creadă că lumina ce-i bătea în ochi era un efect al oboselii, al fricii și al chinului unei vieți de fugară ce i se așternea în față. Aproape.

— Vai de mine, ce ești tu, micuțule? a murmurat ea. De unde-ai venit?

Ea nu era deosebită prin nimic, nici din cale-afară de deșteaptă. Era micuță cât o pasăre, cu o față îngustă, ascuțită, cu ochi prea mari și cu un păr șaten și aspru precum iarba uscată. Știa că n-avea nicio însemnătate, i s-a spus lucrul ăsta din fragedă pruncie. Dacă sufletul ei îi era menit lui Isus în lumea de dincolo, în cea în care-și făcea veacul, trupul ei aparținea oricui ar fi dorit să-l hrănească, să-l îmbrace și să-l

adăpostească. Așa era lumea, și pace. Dar în timp ce ploaia rece bătea și se revărsa pe lângă peretele lateral deschis al vagonului, iar ea ținea bebelușul strâns la piept, cu istoveala căscându-i-se în față precum o ușă deschisă în beznă, a fost surprinsă de ceea ce simțea, de cât de brusc a fost totul, cât de simplu și de aprig. Semăna cu mânia, era un sentiment sfidător precum mânia, dar nu era mânie. Niciodată în viața ei nu mai ținuse în brațe o făptură atât de neajutorată și de nepregătită într-ale lumii. S-a pornit pe plâns. Plângea de mila bebelușului, de propria milă și de necaz pentru ce nu putea drege, iar după o vreme, când nu a mai avut putere să plângă, a ținut pruncul la piept și a privit țintă la ploaie.

Eliza Mackenzie Grey. Era numele ei, pe care i l-a șoptit iar și iar bebelușului, de parc-ar fi fost o taină. Nu a adăugat: *Mackenzie după tata, om bun, plecat prea devreme la Domnul*. Nu a zis: *Grey, după ăla cu care s-a căsătorit mama, om mare cât tata, chipeș ca un drac scripcar, cu vorba dulce, cum credea că-i place mamei, da' care n-a fost pe potrivă vorbii*. Omul își încesase farmecul în băutură la doar câteva săptămâni după noaptea nunții, până când ajunseseră să li se rostogolească sticlele pe sub picioare în clădirea ca vai de ea din nord, din Leicester, iar el începuse să se poarte cu asprime cu Eliza diminețile, într-un fel pe care ea, fiind doar o fetișcană, nu-l pricepea și care-o umplea de durere și de rușine. Când a fost vândută ca servitoare la vârsta de treisprezece ani, maică-sa însăși se ocupase de vânzare, maică-sa, care-o trimisese la agenție, cu ochii storși de lacrimi, palidă ca moartea, făcând tot ce-i stătea-n puteri ca s-o scape de ăla.

Iar în clipa aceea, celălalt bărbat – șeful ei, moștenitorul unui imperiu al zahărului, cu paltoanele lui frumoase, ceasurile de buzunar și mustățile îngrijite, care-o chemase la el în birou și o întrebase cum o cheamă, deși ea trudise în casa lui vreme de doi ani deja, și care ciocănise ușor la ușa ei cu două nopți înainte, ținând în mână o lumânare în suportul ei, închizând ușa înainte ca ea să apuce să coboare din pat, înainte să apuce să întrebe ce se întâmplă – zăcea mort, la câțiva kilometri depărtare, într-o baltă de sânge negru.

Îl omorâse cu mâna ei.

La răsărit, cerul a început să pălească. În clipa în care pruncul s-a pus pe plâns de foame, Eliza a scos singurele merinde pe care le-avea,

¹ Cartier din sud-estul Londrei (n. tr.).

o coajă de pâine într-o batistă. A mestecat-o până a făcut-o terci, apoi i-a băgat-o pruncului în gură. Acesta a supt-o cu lăcomie, privind-o pe Eliza fix, cu ochii mari, în tot acest timp. Avea pielea atât de palidă, încât i se vedeau venele vineții de dedesubt. Apoi, ea s-a târât spre mama lui moartă și a luat din juponul ei moarte un mic teanc de lire și o un săculeț cu monede. S-a sforțat s-o dezbrace pe mamă de haine. La gât, purta un șnur din piele, cu două chei negre și grele agățate de el. Eliza nu și-a bătut capul cu șnurul. Fusta mov îi era lungă, iar Eliza a fost nevoită să și-o plieze pe talie ca să-i vină și a murmurat o rugă pentru sufletul moartei când a isprăvit. Moarta era plinuță și moale, exact opusul ei, cu părul des și negru, dar avea cicatrici pe sâni și pe coaste; erau creștături și umflături, nu arsuri sau urme de vărsat. Arăta mai degrabă ca și cum carnea i s-ar fi topit și ar fi încremenit așa, iar Elizei nu-i plăcea să-și închipuie ce pricinuiseră acele cicatrici.

Hainele noi erau mai plăcute la atingere decât ale ei, cu croi mai bun. În lumina zorilor, când locomotiva marfarului a încetinit la răscruce, a sărit din tren cu pruncul în brațe și a luat-o la pas înapoi pe șine spre primul peron la care a ajuns. Se afla într-un sat pe nume Marlowe și, pentru că era un nume la fel de potrivit ca oricare altul, ea l-a botezat și pe copil Marlowe. La singurul han de lângă vechiul restaurant, a plătit pentru o cameră și s-a întins pe așternuturile curate, fără ca măcar să se sinchisească să-și scoată bocancii din picioare, cu pruncul moale la piept, și împreună au dormit și au tot dormit.

Dis-de-dimineată, a cumpărat un bilet la clasa a treia spre Cambridge, iar de-acolo, ea și pruncul au luat-o către miazăzi, spre King's Cross, în smogul întunecatei Londre.

N-au ținut mult banii furați. În Rotherhithe, a născocit o poveste cum că tânărul ei soț pierise într-un accident de trăsură, iar ea-și căuta de lucru. Pe Church Street și-a găsit adăpost și un loc de muncă la crășma unui docher, alături de proprietar și nevastă-sa, și a fost fericită o vreme. N-o deranja munca grea, frecatul podelelor, stivuitul borcanelor, cântăritul și cernutul făinii și zahărului din butoaie. A descoperit chiar c-o ducea capul bine la socoteli. Iar duminicile mergea cu pruncul tocmai

după Bermondsey¹, la iarba lungă de-acolo, unde Tamisa abia se zărea prin ceață, și împreună călcau cu picioarele desculțe prin toate băltoacele și aruncau cu pietre după găște, în timp ce săracii ce rătăceau pe-acolo pâlăiau precum niște lumânări pe cărare. Deja începuse să se vadă că era grea și-și făcea griji, știind că rămăsese însărcinată cu pruncul fostului ei șef, dar într-o dimineață, chircită fiind deasupra oalei de noapte, au apucat-o niște crampe cumplite, iar din ea a țâșnit ceva roșu și alunecos. Oricât de mare i-a fost durerea, se terminase.

Apoi, într-o noapte tulbure de iunie, o femeie a oprit-o pe stradă. Duhoarea Tamisei înăbușea aerul. Eliza lucra deja ca spălătoreasă în Wapping, abia câștigând cât să poată mânca, și dormea cu pruncul sub un viaduct. Avea șalul zdrențuit, iar mâinile slăbănoage-i erau pătate și roșii de bube. Femeia care a oprit-o era cât toate zilele, aproape o uriașă, cu umeri de luptătoare și păr des și argintiu, pe care și-l ținea strâns într-o coadă împletită ce-i atârna pe spinare, și ochi la fel de mici și de negri ca nasturii lustruiți de pe-o pereche bună de ghete. I-a spus că o chema Brynt. Vorbea cu un accent american târăgănat, monoton. A zis că știa că era o arătare, dar Eliza și pruncul n-aveau a se teme, căci ce om nu era diferit de semenii lui, chit că diferența nu era la vedere, și oare nu era asta un semn al minunilor lui Dumnezeu în lume? Muncise cu anii pe la bălciuri, știa că putea să-i înspăimânte pe oameni, dar mergea la biserica bunului reverend Walker și, fie-i cu iertare, dar Eliza se pocăise?

Iar când Eliza nu i-a răspuns, ci a privit țintă în sus, fără să vorbească, uriașa Brynt și-a tras gluga ca să privească fețișoara pruncului, iar Eliza a avut deodată un simțământ de groază, de parcă Marlowe n-ar fi fost tocmai în regulă, n-ar fi fost el însuși, și l-a tras înapoi. Dar nu era decât pruncul, care privea în sus, zâmbind somnoros. În clipa aceea, Eliza a zărit tatuajele ce umpleau brațele matahalei de femeie, dispărându-i în spatele mâneșilor, de parc-ar fi fost un marinăr proaspăt întors din Indiile de Est. Arătări incolăcite, chipuri hăde. Și gâtul femeii era plin de tuș, parcă avea tot trupul spoit în culori.

— Nu-ți fie teamă, a spus Brynt.

Dar Elizei nu-i era teamă; doar că nu mai văzuse așa ceva.

¹ Cartier din sud-estul Londrei (n. tr.).

Brynt a condus-o pe-o alee, prin ceață, apoi printr-o curte în care se prelingea apa, spre un teatru dărăpănat, ce se apleca peste fluviul plin de mâl. Înăuntru era mult fum, iar lumina slabă. Camera era un pic mai mare decât un vagon. L-a văzut pe bunul reverend Walker într-o cămașă și un palton, bătând cu pasul scena mică, cu lumina lumânărilor jucându-i pe chip, în timp ce striga la o mulțime de marinari și de trecători despre apocalipsa ce avea să vină, iar când a isprăvit cu predica, s-a pornit pe vândut elixire, alifii și pomezii. Mai târziu, Eliza și pruncul au fost conduși în locul în care el stătea după o cortină, ștergându-și fruntea și gâtul cu un prosop. Era un bărbat slab, de fapt, era un pic mai mare decât un băiețandru. Avea părul cărunt și ochii înflăcărați de-o licărire străveche. Degetele-i moi tremurau când a deșurubat capacul sticlei cu laudanum.

— Una-i Cartea lui Hristos, a zis el încet.

A ridicat privirea turbure, cu ochii împăienjeniți.

— Dară creștinii-s la fel de mulți ca oamenii care s-au perindat pe ăst' Pământ vreodată!

A strâns pumnul, apoi și-a răsfiat degetele.

— Dintr-unul singur, mulțime mare, a șoptit el.

— Dintr-unul singur, mulțime mare, a repetat Brynt, ca pe-o rugăciune. Cei doi n-au unde să stea, reverende!

Reverendul a mormăit ceva, iar privirea i s-a tulburat. Parcă era singur. Parcă uitase de tot de Eliza. Buzele i se mișcau pe mutește.

Brynt a luat-o de cot și a dus-o de-acolo.

— Acuma-i obosit, atâta tot, a spus ea. Dar te place, scumpete. Și pe tine, și pe copil! Vrei un loc de dormit?

Au rămas acolo. La început, doar o noapte, apoi până a doua zi, apoi toată săptămâna. Ei îi plăcea cum se purta Brynt cu bebelușul și, la urma urmei, erau doar Brynt și reverendul, Brynt se îndeletnicea cu munca, iar reverendul își pregătea elixirele în teatrul vechi, care scârțâia din toate încheieturile, *sfădindu-se cu Dumnezeu cu ușa închisă*, cum zicea Brynt. Eliza a crezut că Brynt și reverendul erau ibovnici, dar și-a dat seama că reverendul n-avea aplecare spre femei, iar când a realizat asta, s-a simțit peste măsură de ușurată. S-a îndeletnicit cu spălatul, cu căratul lucrurilor și uneori chiar și cu gătitul, deși Brynt se strâmba în fiecare

noapte de la mirosurile ce veneau din oală, și mătura și-n hol, și ajuta la tăiatul fitilului lumânărilor de scenă, și reconstruia băncile în fiecare zi din scânduri și cărămizi.

Era octombrie când două siluete au dat buzna în teatru, scuturându-și paltoanele Chesterfield¹ de ploaie. Cel mai înalt dintre cei doi și-a trecut mâna prin barba ce-i mustea de apă, cu ochii ascunși sub borul pălăriei. Dar ea l-a recunoscut. Era același om care o vânașe cu câinii în Suffolk. Tatăl șefului ei mort.

S-a ghemuit în spatele cortinei, dorindu-și să se facă nevăzută. Dar nu-și putea lua ochii de la el, deși își închipuise clipa aceea, visase de nenumărate ori la ea, se trezise scaldată în sudoare noapți la rând. A privit țintă la el, nefiind în stare să se miște, cum umbla prin mulțime, și parcă aștepta ca el s-o găsească. Dar el nu s-a uitat spre ea. Și-a regăsit tovarășul în spatele teatrului și și-a descheiat nasturii paltonului, apoi a scos un ceas de buzunar din aur, de parcă ar fi întârziat la vreo întâlnire, după care cei doi au ieșit din nou în ceața din Wapping. Eliza, teafără și nevătămată, a răsuflat ușurată.

— Cine erau ăștia, copilă? a întrebat-o Brynt, mai târziu, cu vocea-i joasă, bubuitoare, în timp ce lumina lumânărilor îi juca pe pumnii tătați. Ce ți-au făcut?

Dar nu putea să-i spună, nu putea să-i spună că ea era cea care le făcuse lor ceva, nu a putut decât să strângă pruncul la piept și să tremure. Știa că nu era o întâmplare, în clipa aceea și-a dat seama că el o vâna în continuare și avea s-o vâneze mereu. Și toată bucuria pe care-o simțise acolo, alături de Brynt și de reverend, a pierit. Nu putea rămâne acolo, nu putea rămâne cu ei. Nu se cădea s-o facă.

Dar nu a plecat, nu imediat. Apoi, într-o dimineață mohorâtă, în timp ce căra găleata de spălat prin Runyan's Court, i-a ieșit în cale Brynt, care a scos dintre faldurile fustei ei mari o foaie împăturită și i-a dat-o.

Era un anunț dintr-un ziar. Se oferea o recompensă pentru prinderea unei criminale.

¹ Palton formal, de culoare închisă, până la genunchi, cu guler din catifea, denumit după George Stanhope, al șaselea Conte de Chesterfield (1805–1866), politician, crescător de cai și figură emblematică a modei epocii victoriene (n. tr.).

Eliza, care nu știa să citească, a întrebat:

— E numele meu acolo?

— Vai, scumpa mea, a zis Brynt cu blândețe.

Apoi, Eliza i-a povestit totul, chiar acolo, în curtea aceea mohorâtă.

La început, cuvintele i-au ieșit cu greu, apoi năvalnic, iar ea a descoperit, pe măsură ce vorbea, că se simțea ușurată, că i-a fost greu să păstreze secretul. I-a povestit despre bărbatul în cămașă de noapte, despre lumina lumânărilor care-i sclipea în ochi, despre privirea-i lacomă, despre durerea care nu a conținut până când nu a încheiat el, despre mirosul de pomadă de pe mâinile lui, despre cum scotocise, îndurerată, prin dulap, și găsisese... *ceva*, un obiect ascuțit, pe care-l apucase între degete și-l lovise cu el, văzând ce făcuse abia după ce-i dăduse brânci ca să-l îndepărteze de ea. I-a povestit și despre vagon, și despre felinarul care nu era felinar, și cum o privise bebelușul în acea primă noapte, i-a povestit chiar și cum luase bancnotele de la mama lui moartă și hainele bune de pe trupu-i întepenit. Iar când a isprăvit, a privit-o pe Brynt răsufând zgomotos și lăsându-se cu toată puterea pe-o găleată răsturnată, cu genunchii mari ridicăți și cu burta în față, în timp ce strângea din ochi.

— Brynt? a întrebat ea, deodată speriată. E mare recompensa pe care-o oferă?

La auzul întrebării, Brynt și-a ridicat mâinile tatuante și a privit țintă de la una la alta, de parcă ar fi vrut să dezlege vreo enigmă ascunsă în ele.

— Mi-am dat eu seama după tine, a zis ea încet, încă din prima zi când te-am văzut pe stradă. Mi-am dat eu seama că-i ceva cu tine.

— E mare recompensa?

Brynt a încuviințat din cap.

— Ce-ai de gând să faci? Ți zici reverendului?

Brynt a ridicat privirea. A clătinat încet din capul uriaș.

— Lumea-i mare, scumpete! Unii cred că, dacă fugi destul de departe, poți să fugi de orice. Chiar și de greșelile tale.

— Așa – așa crezi?

— Eu am fugit optășpe ani. N-ai cum să fugi de tine.

Eliza și-a șters ochii și nasul cu dosul palmei.

— N-am vrut s-o fac, a șoptit ea.

Brynt a făcut un semn din cap spre ziarul din mâna Elizei. A dat să plece, dar s-a oprit.

— Câteodată, și-o mai și merită nenorociții! a spus ea aprig.

Între timp, Marlowe a crescut ca un mânz cu părul negru. Pielea i-a rămas înfiorător de albă, de-o paloare crâncenă, nesănătoasă, de parcă n-ar fi văzut în viața lui lumina soarelui. Dar a crescut și a ajuns un copilăș dulce, cu un zâmbet cu care putea cuceri inima oricui și niște ochi albaștri precum cerul din Suffolk. Dar mai avea ceva, era aprig din fire, iar pe măsură ce creștea, Eliza îl vedea uneori schimonosindu-și fața de furie și bătând din picior când nu i se făcea pe voie, iar ea se întreba ce soi de drac o fi avut în el. În clipele acelea, țipa, zbigera și apuca orice-i era mai la îndemână, o bucată de cărbune, o călimară, și-o făcea țandări. Brynt încercase s-o convingă că așa era firesc, că pruncii de doi ani aveau astfel de apucături, că nu era nimic nelalocul lui în legătură cu el. Dar Eliza nu era atât de sigură.

Căci fusese o seară, pe St. George's Street, când el voise ceva – să fi fost o bomboană cu gust de lemn-dulce din vitrina unui magazin, oare? –, iar Eliza, pesemne obosită, pesemne doar cu mintea-n alte părți, îl târâse de mână prin mulțime. Erau niște trepte largi, pietruite, care duceau pe Bolt Alley în jos, iar ea-l târâse spre ele.

— Vreau! Vreau! bocca el.

Cu ce supărare și ranchiună se încruntase atunci la ea! Iar ea simțise o căldură crescându-i în palmă și în degete, acolo unde mâna lui o ținea strâns pe-a ei, și se oprise în mijlocul treptelor pietruite, în lumina slabă a unei lămpi cu gaz, și văzuse aceeași lumină albastră ieșind din el, iar mâna-i fusese cuprinsă de-o durere cumplită. Marlowe se încrunta la ea, fumegând de furie și privindu-i chipul desfigurat de agonie. Ea a țipat și l-a îmbrâncit, iar acolo, în umbră, la baza treptelor, a zărit o siluetă înveșmântată într-o mantie, care s-a întors și i-a țintuit cu privirea, neclintit, precum un stâlp din întuneric, dar nu avea chip, era doar fum, iar pe ea o au trecut-o fiorii la vederea ei...

Dar apoi furia lui Marlowe a trecut, iar lumina albastră s-a făcut nevăzută. A ridicat privirea spre ea din locul în care căzuse în mocirlă, zăpăcit. Fețișoara-i palidă era schimonosită de frică și a început să plângă.

Ea și-a sprijinit mâna îndurerată de piept și l-a tras pe prunc aproape de ea cu mâna zdravănă, cântând încetișor, simțindu-se și speriată, și rușinată, și a privit spre arătarea de pe trepte, dar aceasta dispăruse.

Apoi Marlowe a împlinit șase ani, iar ei au pierdut teatrul din Wapping din pricina chiriei și locuiau într-o odaie mizerabilă de la ieșirea de pe Flower Street, colț cu Dean, în Spitalfields¹, dar credea că s-ar fi putut ca Brynt să se înșele, că puteai, până la urmă, să fugi de greșelile tale. Trecuseră doi ani de când încetaseră să mai apară anunțuri în ziare. Din Spitalfields, Eliza își târșăia picioarele tocmai jos, la Tamisa, ca să curețe canalele de scurgere ale fluviului la reflux. Brynt era prea grea ca să se descurce, iar Marlowe era încă mult prea mic. Dar fugea pe lângă căruțele cu cărbuni pe străzile învăluite în ceață, lua bucățele de cărbune de pe pavaj, strecurându-se pe sub picioarele cailor și ferindu-se din calea roților placate cu fier, în timp ce Brynt stătea după borne, privindu-l cu îngrijorare. Elizei îi plăceau puține lucruri la Spitalfields, era un loc întunecat și necruțător, dar îi plăcea cum îi ținea Marlowe piept, îi plăcea dărzenia lui, cum învăța să fie cu băgare de seamă, cu ochii negri sclipind de agerimea minții. Iar uneori, noaptea, el încă se urca pe salteaua ce colcăia de gândaci lângă ea, iar ea îi asculta bătăile foarte iuți ale inimii și era ca pe vremuri, când era bebeluș, simplu, plăcut și bine.

Dar nu întotdeauna. În primăvara aceluia an, îl găsisse ghemuit pe-o alee ticsită de gunoarie de la ieșirea de pe Thrawl Street, ținându-și încheietura mâinii stângi în mâna dreaptă, iar lumina-i pornise din mâini, din gât și din față, așa cum se întâmplase și cu atâția ani în urmă. Lumina era albastră și se ivea din ceață. Când și-a luat mâna, pielea i-a clocotit și supurat doar o clipă. Apoi s-a netezit și a redevenit ca înainte. Eliza a țipat, pierzându-se cu firea, nereușind să se stăpânească, iar Marlowe s-a întors, vinovat, și-a tras mâneca în jos, iar strălucirea a dispărut.

— Mămico? a zis el.

¹ Zonă din estul Londrei preferată de artiști și de comercianți, intrată în istorie în urma unei revolte a țesătorilor ce a avut loc în 1769, soldată cu execuția prin spânzurare a unui țesător irlandez și a unui hughenot (n. tr.).

Erau singuri pe acea alee, dar ea auzea căruțele cu mătăsuri scârțâind la nici zece pași de ei pe strada învăluită în ceață din spatele lor și răcnetele și strigătele bărbaților de la carele cu marfă.

— Inimioara mea, a murmurat ea.

A îngenuncheat lângă el, neștiind sigur ce să-i mai spună. Nu credea că el își aducea aminte de ziua aceea în care-o arsesese la mână. Nu putea fi sigură dacă el era conștient sau nu de ce făcea, dar știa că în lumea aceea nu era un lucru bun să fii altfel. A încercat să-i explice asta. I-a spus că fiecărui om îi erau date două sorți de către Dumnezeu și că era sarcina fiecăruia s-o aleagă pe una dintre ele. I-a privit fețișoara și i-a văzut obrajii albi în frig și părul lung lăsat peste urechi și a simțit o tristețe coplesitoare.

— Întotdeauna ai de ales, Marlowe, a spus ea. Ai înțeles?

El a încuviințat din cap. Dar ea nu credea că el înțelesese câtuși de puțin.

Când a vorbit, vocea-i era aproape-o șoaptă.

— E de rău, mămico? a întrebat el.

— O, scumpule. Nu.

El a căzut pe gânduri o clipă.

— Că-i de la Dumnezeu?

Ea și-a mușcat buza. A încuviințat din cap.

— Mămico?

— Da?

— Și dacă eu nu vreau să fiu altfel?

Ea i-a spus că nu trebuia să se teamă de ceea ce era, dar că trebuia să ascundă strălucirea aceea albastră, orice-ar fi. *Și de reverend? Da. Și de Brynt? Și de Brynt.* I-a spus că menirea ei avea să-i fie cunoscută cu timpul, dar până atunci, mulți ar fi putut să se folosească de ea. Și mult mai mulți aveau să se teamă de ea.

Acela era fost anul în care reverendul a început să tușească sânge. Un felcer din Whitechapel¹ a spus că ar fi putut să-i priască o climă mai uscată, dar Brynt nu a făcut decât să plece capul și să dea buzna afară, în ceață. Reverendul venise din deșerturile Americii în copilărie, l-a

¹ Cartier londonez cunoscut pentru infamele crime ale lui Jack Spintecătorul, din 1888 (n. tr.).